

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/35849, 06/35846 en
06/35837 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 3 januari 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Op 5 februari 1999 heeft appellant bij de Staatssecretaris van Justitie een aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf ingediend.

Bij brief van 20 mei 2003 heeft appellant zich bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) als schrijnend geval aangemeld.

Bij brief van 5 november 2003 heeft de minister appellant naar aanleiding van zijn brief van 20 mei 2003 medegedeeld dat zijn zaak niet opnieuw zal worden beoordeeld.

Bij besluit van 3 augustus 2004 heeft de minister de aanvraag van 5 februari 1999 afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 29 juni 2006 heeft de minister de tegen de brief van 5 november 2003 en het besluit van 3 augustus 2004 gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 3 januari 2007, verzonden op 4 januari 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het door appellant tegen het besluit van 29 juni 2006 op het tegen het besluit van 3 augustus 2004 gemaakte bezwaar ingestelde beroep ongegrond verklaard en het door appellant tegen het besluit van 29 juni 2006 op het tegen de brief van 5 november 2003 gemaakte bezwaar ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

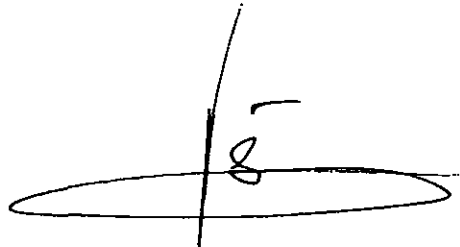
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2007

348-502.
Verzonden:

† 9 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 06/35849 (voorlopige voorziening)
AWB 06/35846 (beroep I)
AWB 06/35837 (beroep II)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 3 januari 2007

in de zaak van:

geboren op , van Ethiopische nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. P.J. de Bruin, advocaat te Rotterdam,

tegen:

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H.W. van Wijk, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Ten aanzien van AWB 06/35846 (beroep I)

- 1.1 Verzoeker heeft op 5 februari 1999 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard c.q medische behandeling. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 19 februari 1999 buiten behandeling gesteld wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Verzoeker heeft tegen dit besluit op 5 maart 1999 bezwaar gemaakt en op diezelfde datum verzocht om een voorlopige voorziening. Bij uitspraak van 10 april 2000 (AWB 99/1841) heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats dit verzoek toegewezen en verweerder verboden verzoeker uit Nederland te verwijderen zolang nog niet op het bezwaarschrift is beslist.
- 1.2 In verband met de behandeling van (het bezwaar tegen) zijn aanvraag van 5 februari 1999 heeft verzoeker bij brief van 29 april 2002 een beroep gedaan op verweerdens zogeheten driejarenbeleid.
- 1.3 Verzoeker heeft bij brief van 27 september 2002 beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar. Bij uitspraak van 15 november 2002 (AWB 02/74646) heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats dit beroep gegrond verklaard.

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

2

-
- 1.4 Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 13 december 2002 ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 10 januari 2003 beroep ingesteld en op diezelfde datum verzocht om een voorlopige voorziening. Bij besluit van 28 juli 2004 heeft verweerder het besluit op bezwaar van 13 december 2002 ingetrokken, het bezwaarschrift van 5 maart 1999 gegrond verklaard voor zover het betreft de buitenbehandelingstelling van de aanvraag wegens het ontbreken van een mvv en besloten dat verzoeker het besluit in eerste aanleg hier te lande mag afwachten.
- 1.5 Verweerder heeft de aanvraag van 5 februari 1999 bij besluit van 3 augustus 2004 afgewezen. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 31 augustus 2004 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 29 juni 2006 (besluit I) ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 24 juli 2006 beroep ingesteld.

Ten aanzien van AWB 06/35837 (beroep II)

- 1.6 Verzoeker heeft bij brief van op 20 mei 2003 een beroep gedaan op de toezegging van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie om schrijnende gevallen te bezien (het zogenaamde 14/1-verzoek). Verweerder heeft hierop bij brief van 5 november 2003 gereageerd. Verzoeker heeft tegen deze reactie op 3 december 2003 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 29 juli 2004 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 26 augustus 2004 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 15 maart 2005 (AWB 04/38564) van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg, is het beroep gegrond verklaard.
- 1.7 Bij besluit van 21 oktober 2005, verzonden 26 oktober 2005, heeft verweerder het bezwaar van 3 december 2003 ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 22 november 2005 beroep ingesteld. Verweerder heeft bij brief van 7 maart 2006 het besluit op bezwaar van 21 oktober 2005 ingetrokken en bepaald dat verzoeker het nieuwe besluit op bezwaar in Nederland mag afwachten. Verzoeker heeft bij brief van 10 maart 2006 het beroep van 22 november 2005 ingetrokken.
- 1.8 Verweerder heeft het bezwaar van 3 december 2003 bij besluit van 29 juni 2006 (besluit II) ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 24 juli 2006 beroep ingesteld.

Ten aanzien van 06/35849 (voorlopige voorziening)

- 1.9 Verzoeker heeft op 24 juli 2006 een verzoek om voorlopige voorziening ingediend. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op de beroepen heeft beslist.

Ten aanzien van AWB 06/35846, AWB 06/35837 en AWB 06/35849

- 1.10 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 6 december 2006. Verzoeker is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
2. Overwegingen
- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

3

artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De voorzieningenrechter betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Verzoeker is op 10 november 1993 Nederland binnengekomen. Verzoeker heeft op 2 februari 1994 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Bij besluit van 8 maart 1996, uitgereikt op 3 april 1996, zijn deze aanvragen niet ingewilligd. Het hiertegen ingediende bezwaar van 24 april 1996 is bij besluit van 4 november 1996, uitgereikt op 27 november 1996, ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep van 10 december 1996 is bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 4 juli 1997 (AWB 96/10607 en AWB 96/3715) ongegrond verklaard.

Ten aanzien van beroep I

- 2.5 In het bestreden besluit I heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het driejarenbeleid, zoals weergegeven in het Tussentijds Bericht Vreemdelingen-circulaire (TBV) 2003/7, van toepassing is. Verweerder heeft de aanvraag van 5 februari 1999 vervolgens getoetst aan dat driejarenbeleid en afgewezen, omdat verzoeker niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat door verzoeker niet is aangetoond dat hij niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van de benodigde documenten teneinde een geldig paspoort te kunnen verkrijgen. Daarnaast heeft verweerder in besluit I overwogen dat hij er van uitgaat dat verzoeker niet onder medische behandeling staat omdat verzoeker, hoewel hij daartoe op 18 mei 2006 in de gelegenheid is gesteld (ter zitting van de ambtelijke commissie), geen medische stukken heeft overgelegd waaruit dat blijkt.
- 2.6 In beroep heeft verzoeker, verkort en zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd. Verzoeker is ten onrechte niet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid. Naar zijn oordeel is hem daarbij ten onrechte het paspoortvereiste tegengeworpen, aangezien zijn aanvraag van 5 februari 1999 een asielgerelateerde aanvraag is. Daarnaast is het voor verzoeker niet mogelijk om een paspoort te verkrijgen. Verzoeker kan niet aan de documenten komen die voor het aanvragen van een Ethiopisch paspoort nodig zijn. Ter onderbouwing van dat standpunt heeft verzoeker gewezen op brieven die hij heeft gestuurd naar het gemeentehuis in (Ethiopië) met het verzoek een geboorteakte toe te zenden, maar waar geen reactie op is gekomen. Verzoeker zal zelf moeten terugkeren naar Ethiopië om de benodigde documenten te verzorgen, maar kan niet aan een

document komen waarmee hij (tijdelijk) naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Ook de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) kan geen terugreis regelen voor verzoeker, omdat er geen laissez-passer is en die pas kan worden verkregen als verzoeker een geboorteakte heeft. Deze vicieuze cirkel kan zo niet worden doorbroken.

Verder heeft verzoeker aangevoerd dat ten onrechte geen mogelijkheid is gegeven onderzoek te doen naar de psychische gevolgen van zijn ervaringen in zijn land van herkomst. Een specialist als een psychiater of psycholoog is voor verzoeker niet te betalen. Hij kan slechts af en toe naar de huisarts gaan.

Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat er sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard, er reden is om af te wijken van het beleid en hem op grond van het berokkenen van onevenredig nadeel een verblijfsvergunning te verstrekken. Weigering om hem een verblijfsvergunning te verstrekken levert onevenredig nadeel op voor de kinderen van verzoeker nu het gevolg daarvan is dat het familylife met hun vader wordt verbroken.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.7 Op 1 april 2001 is de Vw in werking getreden en de voordien geldende Vreemdelingenwet (hierna: Vw oud) ingetrokken. Ingevolge artikel 117 Vw wordt een op het tijdstip van inwerkingtreding van de Vw in behandeling zijnde aanvraag tot verlening van een vergunning tot verblijf aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van deze wet en blijft op de behandeling van een dergelijke aanvraag het voor 1 april 2001 geldende recht van toepassing. De voorzieningenrechter toetst het bestreden besluit materieel aan het nieuwe vreemdelingenrecht.
- 2.8 Uit het voorgaande volgt dat de aanvraag van 5 februari 1999 dient te worden opgevat als een aanvraag om verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Verweerder heeft bij de beoordeling van deze aanvraag in de eerste plaats getoetst aan zijn beleidsregels inzake tijdsverloop in reguliere zaken, zoals die thans zijn neergelegd in B1/2.2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc). De voorzieningenrechter zal beoordelen of verweerder de gevraagde verblijfsvergunning terecht heeft geweigerd op de grond dat verzoeker niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.
- 2.9 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.
- 2.10 Regels over de toepassing van deze afwijzingsgrond staan in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Ingevolge artikel 3.72 Vb wordt een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet op grond van artikel 16, eerste lid, onder b, Vw afgewezen, indien de vreemdeling naar het oordeel van de minister heeft aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.
- 2.11 In de Vc heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze bepaling vastgesteld. In B1/2.2.2 Vc is neergelegd dat de aanvraag wordt afgewezen indien de

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

5

vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding, tenzij de vreemdeling aantoont dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld. Het feit dat de vreemdeling vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, wordt aangetoond aan de hand van een schriftelijke verklaring van de autoriteiten van dat land, waarin gemotiveerd wordt aangegeven waarom de vreemdeling niet in het bezit wordt gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding. Indien een dergelijke verklaring niet door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Nederland wordt afgegeven en de vreemdeling ook overigens geen genoegzaam bewijs kan leveren, dient de vreemdeling in beginsel naar zijn land van herkomst terug te reizen om daar de afgifte van een geldig document voor grensoverschrijding te bewerkstelligen.

- 2.12 In B1/2.2.11 Vc is onder meer neergelegd dat het enkele tijdsverloop in een procedure omtrent een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning geen reden is om tot verblijfsaanvaarding over te gaan. In regulier procedures wordt het driejarenbeleid uitgewerkt als een beperking van de afwijzingsgronden. In geval de procedure drie jaar heeft geduurd wordt voorbij gegaan aan twee gronden waarop een aanvraag afgewezen zou kunnen worden, te weten het middelenvereiste en het mvv-vereiste. De overige afwijzinggronden van artikel 16 Vw blijven van toepassing.
- 2.13 Uit het in B1/2.2.11 Vc neergelegde driejarenbeleid in reguliere zaken volgt derhalve dat een vreemdeling niet op grond van dat beleid voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in aanmerking komt indien hij niet voldoet aan het vereiste van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vw (hierna: het paspoortvereiste). Vast staat dat verzoeker niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding en daarmee niet voldoet aan het paspoortvereiste. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding. Voor dat oordeel is het volgende redengevend. Verzoeker heeft geen schriftelijke verklaring afkomstig van de Ethiopische autoriteiten overgelegd, waaruit blijkt dat hij niet in het bezit gesteld zal worden van een document voor grensoverschrijding. Ook overigens heeft verzoeker geen genoegzaam bewijs kunnen leveren voor zijn standpunt dat hij door de Ethiopische autoriteiten niet in het bezit gesteld zal worden van een document voor grensoverschrijding. Verzoekers stelling dat hij niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van de benodigde documenten teneinde een geldig paspoort te kunnen verkrijgen heeft verweerder als onvoldoende bewijs kunnen beoordelen. Voorts heeft verzoeker in bezwaar en beroep wel gesteld dat hij ter verkrijging van de noodzakelijke documenten twee keer een brief heeft geschreven aan het gemeentehuis van , echter verzoeker heeft van die brieven geen afschriften overgelegd en niet aangetoond dat hij die brieven daadwerkelijk heeft opgesteld en verzonden.
- 2.14 Verzoekers standpunt dat verweerder het paspoortvereiste ten onrechte heeft tegengeworpen, omdat de aanvraag van 5 februari 1999 een asielgerelateerde aanvraag is, volgt de voorzieningenrechter niet. Zoals is overwogen onder de rechtsoverwegingen 2.7 en 2.8 dient de onderhavige aanvraag te worden opgevat als een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Waar het gaat om de toepassing van het driejarenbeleid is in dit geval het beleid inzake tijdsverloop

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

6

in reguliere procedures van toepassing en niet het beleid inzake tijdsverloop in asielpcedures, zoals dat heeft gegolden tot 1 januari 2003 en zoals dat is neergelegd in C2/9 Vc, waarbij het paspoortvereiste niet geldt. Dat de aanvraag van 5 februari 1999, zoals verzoeker heeft aangevoerd, (mede) verband houdt met klachten die voortkomen uit mishandelingen in Ethiopië en als traumata zijn aan te merken, kan niet leiden tot een ander oordeel.

- 2.15 Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, reeds omdat verzoeker niet voldoet aan het (dwingendrechtelijke) paspoortvereiste. Hetgeen door verzoeker is aangevoerd met betrekking tot zijn medische klachten en klemmende redenen van humanitaire aard behoeft derhalve in het kader van de beoordeling van dit beroep geen bespreking meer.
- 2.16 Met betrekking tot het beroep van verzoeker op het familylife met zijn hier te lande wonende kinderen overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker de vader is van een tweetal hier te lande geboren kinderen. Van inmenging in het op grond van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bestaande recht op eerbiediging van dit gezinsleven is geen sprake, aangezien de weigering verzoeker verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt hem een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dat gezinsleven in staat stelde. Met verweerder is de voorzieningenrechter van oordeel dat niet gebleken is van dusdanig bijzondere feiten en omstandigheden dat uit het recht op respect voor dit gezinsleven de positieve verplichting voortvloeit om verzoeker verblijf hier te lande toe te staan. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de kinderen van verzoeker, volgens verzoeker, niet bij hem wonen maar bij zijn partner. Daarbij neemt de voorzieningenrechter voorts in aanmerking dat gesteld noch gebleken is dat er voor verzoeker, zijn partner en kinderen een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Tenslotte neemt de voorzieningenrechter daarbij in aanmerking dat gesteld noch gebleken is dat verzoeker als gevolg van het besluit tot weigering van zijn onderhavige aanvraag nimmer meer in staat zal zijn het gestelde gezinsleven hier te lande uit te oefenen.
- 2.17 De voorzieningenrechter zal beroep I ongegrond verklaren.

Ten aanzien van beroep II

- 2.18 In het bestreden besluit II heeft verweerder zich - samengevat en voor zover relevant voor de beoordeling van het beroep - op de volgende standpunten gesteld. Het samenstel van factoren dat door verzoeker is aangevoerd is niet zodanig uitzonderlijk en van schrijnende aard dat aan verzoeker buiten het geldende beleid om met gebruikmaking van de in artikel 3.4, derde lid, Vb neergelegde bevoegdheid alsnog verblijf zou dienen te worden toegestaan. De feiten en omstandigheden van de onderhavige zaak zijn niet wezenlijk anders dan die van vele andere zaken waarin op grond van het geldende beleid evenmin verblijf wordt toegestaan. In het geval van verzoeker klemmt des te meer dat hij middels onderhavige procedure een klemmende verzoek doet aan de minister om vanwege zijn gestelde individuele schrijnendheid af te wijken van het bestaande beleid daar waar hij op grond van het bestaande beleid in een andere procedure reeds in het bezit had kunnen zijn van een reguliere

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

7

verblijfsvergunning op grond van drie jaar relevant tijdsverloop, mits hij een geldig document voor grensoverschrijding had overgelegd in die procedure. De weigering om aan verzoeker verblijf hier te lande toe te staan levert geen schending op van artikel 8 EVRM.

- 2.19 In beroep heeft verzoeker, verkort en zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd. De zogeheten 14/1-verzoeken zijn te beschouwen als aanvragen met een eigen karakter (sui generis) die een apart beoordelingskader vragen. Dat kader is niet kenbaar gemaakt en beoordeling van die aanvragen leidt daarom tot willekeur. In het geval van verzoeker is zeker sprake van schrijnendheid en alles bij elkaar genomen is zijn situatie voldoende schrijnend om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning. In dit verband heeft verzoeker gewezen op het volgende. Verzoeker verblijft al dertien jaar (sinds 10 november 1993) in Nederland. Gelet op de situatie in 1997, toen er meer mogelijkheden waren om te procederen, valt verzoeker niet te verwijten dat hij na afloop van zijn asielprocedure Nederland niet heeft verlaten. De behandeling van de aanvragen van verzoeker heeft een onredelijk lange termijn in beslag genomen. Verzoeker heeft twee kinderen, geboren uit de relatie met een vrouw die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker verzorgt de kinderen en onderhoudt de contacten met de school en officiële instanties voor hen. Naar het oordeel van verzoeker is bij de beoordeling van 14/1-aanvragen, omdat een kenbaar toetsingskader ontbreekt, de door verweerder in het bestreden besluit gestelde waterscheiding tussen asielzaken en reguliere zaken onhoudbaar. Derhalve dient bij die beoordeling ook te worden betrokken de door verzoeker verwachte problemen in Ethiopië als gevolg van zijn deelname aan protestdemonstraties gericht tegen het Ethiopische bewind. Verweerder heeft ten onrechte de belangen van de kinderen niet meegewogen en ten onrechte het beroep op artikel 8 EVRM, EG-richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging en het Internationaal verdrag voor de rechten van het kind (IVRK) ter zijde geschoven. Bij de beoordeling van zijn 14/1-verzoek heeft verweerder verzoeker ten onrechte verweten dat hij een non-coöperatieve houding heeft met betrekking tot het kunnen verkrijgen van een paspoort.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.20 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.
- 2.21 Op grond van artikel 14, tweede lid, Vw wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder de beperking verband houdende met het doel waarvoor verblijf is toegestaan. Aan de vergunningen kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.
- 2.22 In artikel 3.4, eerste lid, Vb zijn de in artikel 14, tweede lid, Vw bedoelde beperkingen opgesomd. In artikel 3.4, derde lid, Vb is bepaald dat onze minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, kan verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

8

het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van onze minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 Vw noodzakelijk is.

- 2.23 Niet in geschil is dat de aanvraag van 20 mei 2003 een zogeheten 14/1-verzoek is en dat voor de beoordeling daarvan geen sprake is van in beleid vastgelegde criteria op grond waarvan tot vergunningverlening op grond van artikel 3.4, derde lid, Vb, wordt overgaan.
- 2.24 Zoals eerder overwogen in de uitspraken van 1 november 2006 (AWB 06/3066) en 12 september 2006 (AWB 06/8221) van deze rechtbank en nevenzittingsplaats, waarbij de voorzieningenrechter aansluit, biedt de werkwijze van verweerder met betrekking tot de zogenaamde 14/1-verzoeken onvoldoende waarborgen tegen willekeur en ongelijke behandeling en verdient het de voorkeur verdient daarvoor een beleidsregel te ontwerpen.
- 2.25 Daarbij komt dat nu niet kenbaar is welke criteria door verweerder worden gehanteerd niet toetsbaar is hoe in het individuele geval, zoals dat van verzoeker, de naar vorengebrachte omstandigheden zijn gewogen alsmede waarom deze op zichzelf en in samenhang gezien niet voldoende zijn om over te gaan tot vergunningverlening. Zo wordt bijvoorbeeld uit besluit II niet duidelijk op welke wijze is meegewogen dat verzoeker al meer dan dertien jaar in Nederland verblijft en al meer dan zeven jaar in de procedure zit voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier wegens klemmende redenen van humanitaire aard zonder dat gesteld of gebleken is dat de lange duur van deze procedures aan het handelen van verzoeker te wijten is. Integendeel, verzoeker heeft op 5 februari 1999 een aanvraag ingediend waarop verweerder eerst op 3 augustus 2004 een inhoudelijk besluit in primo heeft genomen en eerst op 29 juni 2006 een besluit op het bezwaar van 31 augustus 2004 heeft geslagen. Daarnaast is op de aanvraag van 20 mei 2003 eerst met besluit II van 29 juni 2006 een besluit genomen waarbij inhoudelijk is ingegaan op de door verzoeker gestelde schrijnende omstandigheden.
- 2.26 Verweerder heeft voorts, door alle aangevoerde omstandigheden afzonderlijk te beoordelen, ten onrechte nagelaten zich gemotiveerd een oordeel te vormen over de vraag of het samenstel van de door verzoeker aangevoerde omstandigheden aanleiding kan geven tot het verlenen van een vergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, Vb. De enkele overweging in het bestreden besluit dat het samenstel van factoren dat verzoeker heeft aangevoerd niet uitzonderlijk en schrijnend van aard is, is daartoe een onvoldoende deugdelijke motivering. Het bestreden besluit kan daarom ook wegens het ontbreken van een voldoende draagkrachtige motivering, niet in stand blijven.
- 2.27 Het bestreden besluit II is in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 Awb niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd en is in strijd met de algemene beginselen van het verbod op willekeur en de eis van stelselmatigheid.
- 2.28 De voorzieningenrechter zal beroep II gegrond verklaren, het bestreden besluit II vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen. De overige gronden van beroep behoeven geen bespreking meer.

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

9

Ten aanzien van AWB 06/35846, AWB 06/35837 en AWB 06/35849

- 2.29 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoeker in verband met het beroep en verzoek gericht tegen besluit II heeft gemaakt en de rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 322,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, moeten deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb worden betaald aan de griffier.
- 2.30 Met toepassing van artikel 8:82, vierde lid, Awb zal de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht moet vergoeden.
- 2.31 Nu in de hoofdzaken wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

zaaknummers: AWB 06/35849, AWB 06/35846 en AWB 06/35837

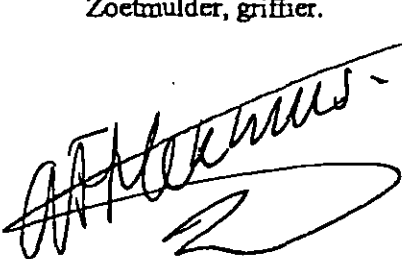
10

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart beroep I tegen besluit I ongegrond;
- 3.2 verklaart beroep II tegen besluit II gegrond;
- 3.3 vernietigt besluit II;
- 3.4 draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift van 3 december 2003 met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.5 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.6 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 644,- en in verband met het beroep ad € 322,- en draagt de Staat der Nederlanden op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, te voldoen;
- 3.7 draagt de Staat der Nederlanden op het betaalde griffierecht ad tweemaal € 141,- aan verzoeker te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, voorzieningenrechter, en op 3 januari 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van drs. A.F. Hermus-Zoetmulder, griffier.



Afschrift verzonden op: - 4 JAN. 2007

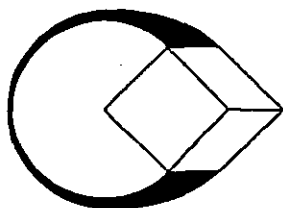
Coll: 

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaken betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.



Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage



Mr P. J. de Bruin
Mauritsweg 32a
Tel.: 31-(0)10-4331192
Bank

advocaat en procureur
3012 JT Rotterdam
Fax: 31-(0)10-4138771
Postbank

de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Rotterdam, 28 januari 2007

Uw kenmerk

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
28 JAN 2007	
ZAANKR.	2007 00 765
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake: / Staat

Geeft te kennen :

580-A

wonende te op het adres voor wie als
gemachtigde optreedt de advocaat mr P. J. de Bruin, kantoorhoudend te Rotterdam aan de
Mauritsweg 32 a , te dezer zake bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van (dit) hoger beroep:

1. Bij uitspraak van 3 januari 2007, verzonden op 4 januari 2007 heeft de rechtbank Sector
bestuursrecht te 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, beroep I van appellant ongegrond en
beroep II gegrond verklaard.

1. Een copie van de betreffende uitspraak wordt bijgevoegd.

2. Appellant is het niet eens met de uitspraak in beroep I en gedeeltelijk oneens met de uitspraak in
beroep II. Hij komt hiertegen in beroep bij de Raad van State en voert de volgende grieven aan.

3. GRIEVEN

In de bestreden uitspraak wordt beslist over twee door appellant ingestelde beroepen, door de
rechtbank "beroep I" en "beroep II" genoemd.

"Beroep I" gaat over drie elementen:

1 aanvraag klemmende redenen

2 aanvraag medische redenen

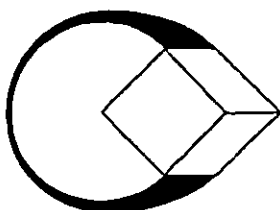
3 relevant tijdsverloop.

"Beroep II" gaat over het beroep op schrijnendheid.

In de grieven zal eerst worden ingegaan op de elementen van "beroep I" en daarna op enkele ele-
menten van "beroep II", zij het niet tegen de gegrondverklaring van het beroep wegens onzorgvul-
dige voorbereiding, ondeugdelijke motivering, strijd met de algemene beginselen van verbod op wil-
lekeur en strijd met de eis van stelselmatigheid.

3.1 Grief I beroep I

Vaststaat dat er sprake was van relevant tijdsverloop. Dit was er en is als zodanig ook door de
Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie erkend. De voorzieningenrechter zegt in overwe-
ging 2.8 dat hij zal beoordelen of de Minister de gevraagde verblijfsvergunning (tijdsverloop) terecht
heeft geweigerd. Dit houdt in dat hij er van uitgaat dat hij vol toetst. In een rechtsstaat hoort een
rechter vol te toetsen. In rechtsoverweging 2.13 geeft de voorzieningenrechter aan dat hij van
mening is dat de Minister in redelijkheid tot zijn oordeel over de weigering heeft kunnen komen.



Mr P. J. de Bruin
Mauritsweg 32a
Tel.: 31-(0)10-4331192
Bank: [REDACTED]

advocaat en procureur
3012 JT Rotterdam
Fax: 31-(0)10-4138771
Postbank: [REDACTED]

Dat is geen volle toetsing. Aangegeven is dat het onredelijk is om van appellant te eisen dat hij het onmogelijke verricht. De rechtbank heeft niet vastgesteld dat het voor hem mogelijk is om aan een paspoort te komen.

Het is een gegeven van algemene bekendheid dat Ethiopië niet meewerkt aan terugkeer van asielzoekers die uit Ethiopië afkomstig zijn als zij niet kunnen aantonen in Ethiopië geboren te zijn en dat zij ook niet meewerken aan het geven van een l-p voor een reis naar Ethiopië om voor die papieren te zorgen. Het is ook een algemeen bekend gegeven dat Ethiopische onderdanen, althans diegenen die stellen Ethiopisch onderdaan te zijn, in principe in persoon stukken als een geboortebewijs moeten halen. Soms is het mogelijk dat directe familie dit kan regelen maar die moet er dan wel zijn. Appellant beschikt niet over familie die hem daarbij behulpzaam kan zijn. Bovendien, zo heeft hij gesteld, is zijn positie in gevaar door deelname aan demonstraties tegen het Ethiopische bewind. Het kan in redelijkheid niet van hem verlangd worden dat hij voor een paspoort zorgt. De rechtbank heeft het feit dat hij in een vicieuze cirkel zit en dat de aan hem gestelde eis onredelijk is ten onrechte niet aangenomen als een redelijke grond voor het ontbreken van een paspoort.

Ten onrechte heeft de rechtbank het argument verworpen dat het eisen van een paspoort in strijd is met de aard van de aanvraag waarbinnen het relevant tijdsverloop heeft te gelden. Ten tijde van de aanvraag klemmende redenen van humanitaire aard en medische redenen was er geen onderscheid zoals door de vreemdelingenwet 2000 in leven is geroepen en werd een dergelijke aanvraag als asielgerelateerd beschouwd. Voor die aanvraag gold geen paspoortvereiste. Het ontbreken daarvan is appellant ook niet tegengeworpen. Dat was destijds het formele recht. De regel dat voor het beroep op het driejarenbeleid wel als eis gesteld mag worden dat er een paspoort is terwijl dat voor de aanvraag waarbinnen de driejaarstermijn is volgelopen dit vereiste niet geldt, is in strijd met de uitgangspunten die aan het driejarenbeleid ten grondslag lagen waar in ieder geval niet het stellen van meer eisen dan in de onderliggende aanvraag als uitgangspunt is te vinden.

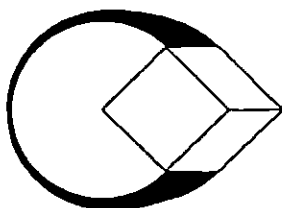
Dat is niet alleen onredelijk maar ook in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur en met name dat van willekeur.

3.2 Grief 2 beroep I

De rechtbank heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd vanwege het niet bezitten van een paspoort. De rechtbank heeft hier een totaal verkeerde maatstaf aangelegd en verwacht het beroep op het driejarenbeleid en de daarin beweerdelijk ten aanzien van appellant gestelde eisen met de voorwaarden die te gelden hebben voor het in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van klemmende redenen van humanitaire aard en een verblijfsvergunning om medische redenen. Dat de argumenten die daarvoor naar voren zijn gebracht in de visie van de rechtbank geen bespreking meer behoeven betekent in feite een vorm van rechtsweigering.

3.3 Grief 3 beroep I

De rechtbank gaat ondanks het feit dat gevonden wordt dat er geen reden is om in te gaan op de argumenten ten aanzien van het beroep op klemmende redenen van humanitaire aard toch nog in op een van de door appellant genoemde argumenten nl. de relatie met zijn in Nederland wonende kinderen. Of dit te beschouwen is als het geven van overwegingen te overvloedig is niet duidelijk.



Mr P. J. de Bruin
Mauritsweg 32a
Tel.: 31-(0)10-4331192
Bank: [REDACTED]

advocaat en procureur
3012 JT Rotterdam
Fax 31-(0)10-4138771
Postbank: [REDACTED]

Wat hier ook van zij, hetgeen gesteld wordt door de rechtbank is geheel in strijd met Europees recht. Het feit dat appellant niet bij zijn kinderen woont, is volstrekt irrelevant voor het aannemen van familylife met zijn kinderen. Bepalend is de intensieve relatie die hij met hen heeft en daar is sprake van. In het vervolg van de uitspraak bij de beoordeling van beroep II gaat de rechtbank daar ook van uit en is het een van de redenen om de Minister duidelijk te maken dat er geen sprake is geweest van een redelijk gemotiveerde beschikking. Dat is innerlijk tegenstrijdig.

Verder stelt de rechtbank dat er geen sprake is van een objectief beletsel om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Dit betekent dat de rechtbank er van uitgaat dat kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben, in Nederland geboren en getogen zijn en geen enkele relatie hebben met het land waar hun vader is geboren, de taal niet spreken en de cultuur niet kennen, die in Nederland op school gaan en in de Nederlandse cultuur zijn grootgebracht verplicht kunnen worden om met hun vader naar zijn geboorteland te gaan als zij met hun vader het recht op familylife willen effectueren. Dat komt neer op een vorm van deportatie. Dat is volstrekt in strijd met het IVRK en met name artikel 2, 3 en 9 afzonderlijk en in relatie met elkaar. Er is dan sprake van het ontkennen van rechten van de kinderen en een vorm van discriminatie van de kinderen doordat zij, hoewel in het bezit van de Nederlandse nationaliteit en hier geboren en getogen, niet een zelfde behandeling krijgen als Nederlandse kinderen die door hun ouders worden opgevoed en die niet vanwege het verschil in nationaliteit en verblijfsstatus van hun vader maar naar het buitenland moeten vertrekken als zij hun recht op familylife met hun vader (en moeder) willen effectueren. Het is ook in strijd met artikel 8 EVRM.

Overigens geeft de rechtbank niet aan waar in het buitenland hij dat familylife danwel gestalte zou moeten geven. De rechtbank volgt hierin klakkeloos de Minister die zegt: overal als het maar niet in Nederland is. Ook de Minister heeft niet aangegeven waar dat familylife dan zou moeten kunnen plaats vinden.

Het argument dat hem geen titel is ontnomen die hij heeft bezeten, snijdt in dit opzicht geen hout. Het recht op familylife is niet afhankelijk van het moment waarop het ontstaat en zeker kinderen hebben daar geen boodschap aan. Artikel 2, 3 en 9 IVRK stellen dat ook niet als voorwaarde.

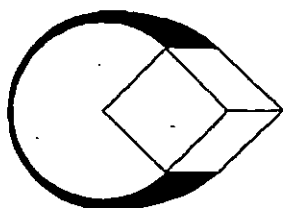
Voorzover gesteld wordt dat het IVRK niet meer recht geeft dan het EHRM m.b.t. het recht op familylife wordt miskend dat het IVRK van een latere datum is dan het EVRM en dat uit niets in het IVRK blijkt dat het zich ondergeschikt maakt of heeft willen maken aan het EVRM. Uit het in het beroep aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2006 blijkt het tegendeel.

De rechtbank heeft m.b.t. het recht op het familylife een onjuiste maatstaf aangelegd en in strijd geoordeeld met het EHRM en het IVRK.

3.4 Grief 4 beroep II

De rechtbank heeft gesteld dat er geen sprake is van in beleid vastgestelde criteria ten aanzien van 14/1 aanvragen en stelt vervolgens dat het de voorkeur verdient dat de Minister een beleidsregel ontwerpt. Dit laat de Minister de ruimte om geen in beleid vastgestelde criteria te ontwerpen. Appellant acht dat niet juist. Het verdient zijns inziens niet slechts de voorkeur. Het is een vereiste. Het is juist de afwezigheid van beleid en van criteria die het oordeel over zijn situatie tot een willekeurig oordeel maakt.

De rechtbank geeft aanzetten tot criteria:



Mr P. J. de Bruin
Mauritsweg 32a
Tel.: 31-(0)10-4331192
Bank: [REDACTED]

advocaat en procureur
3012 JT Rotterdam
Fax: 31-(0)10-4138771
Postbank: [REDACTED]

- de lange duur van het verblijf, i.c. meer dan 13 jaar
- de lange duur van de procedures, i.c. meer dan 7 jaar en niet aan appellatit te wijten
- beoordeling van het samenstel van naar vorengebrachte argumenten.

Gemist wordt een belangrijk aspect nl. het hebben van nauwe banden met Nederland, m.n. door kinderen en/of partner. Vermelding hiervan had voor de hand gelegen gezien hetgeen door appellant naar voren is gebracht en hetgeen de rechtbank in overweging 2.19 heeft aangegeven over de argumenten van appellant.

Ook wordt gemist het aspect van de problemen die hij in Ethiopië zal krijgen ten gevolge van de gang van zaken met de demonstraties in Ethiopië evenals het aspect dat de gestelde verplichte scheiding tussen reguliere en asielaanvragen bij de beoordeling van schrijnendheid niet relevant is danwel niet relevant behoort te zijn.

De rechtbank stelt ten onrechte niet dat de Minister beleid had behoren te ontwikkelen en dat de genoemde aspecten tot een ander positief oordeel van de Minister hadden behoren te leiden.

3.5 Grief 5

Appellant heeft kennis genomen van de recente uitspraak van het EHRM over de positie van de Raad van State in asielprocedures. Gezien de wijze waarop de Raad van State uiting pleegt te geven aan de rechten van asielzoekers en niet-asielzoekende vreemdelingen acht hij uw Raad van State geen objectief en onafhankelijk van het bestuur opererend orgaan. Het tegendeel is hem nog niet aangetoond al zou het feit dat uw Raad van State het heeft aangedurfd de Minister ten aanzien van 14/1 zaken terug te fluiten in het voordeel van de Raad van State spreekt. Hij hoopt dat de uitspraak van het EHRM een keerpunt wordt in de wijze waarop de Raad van State zich als hoogste beroepsorgaan op gaat stellen in vreemdelingen- en asielprocedures.

Vooralsnog gaat hij er van uit dat de Raad van State niet een onafhankelijk orgaan is waarvan een van het bestuur onafhankelijk inhoudelijk oordeel is te verkrijgen, is de clause die de rechtbank onder de uitspraak heeft gezet over het kunnen instellen van hoger beroep in strijd met de realiteit van de rechtspraktijk en in strijd met het recht op een onafhankelijk en eerlijk rechter.

DAAROM

verzoekt hij de Raad van State de grieven gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank Sector bestuursrecht te Den Haag, zittingsplaats Haarlem geheel te vernietigen voorzover het beroep I betreft en ten aanzien van beroep II niet wat betreft de vernietiging van besluit II maar alleen wat betreft de naar voren gebrachte bezwaren tegen het gestelde over de feiten en de daaraan verbonden conclusies zoals in grief 3.4 weergegeven.

Mr P.J. de Bruin
bepaaldelijk gevolmachtigd
tot het instellen van dit (hoger) beroep.